

VII. komentár: História zabíjania Čínskej komunistickej strany

Úvod

Päťdesiatpäťročná história ČKS je písaná krvou a klamstvami. Príbehy za touto krvavou históriou sú veľmi tragické a málo známe. Za vlády ČKS bolo zabitých 60-80 miliónov nevinných Číňanov, po ktorých zostali rozbité rodiny. Mnoho ľudí sa čuduje, prečo ČKS zabíja. Kým ČKS pokračuje v brutálnom prenasledovaní praktizujúcich Falun Gongu a súčasne rozháňa strelbou protestujúce davy v Chan-jüane, ľudia sa zamýšľajú, či niekedy príde deň, kedy sa ČKS naučí hovoriť slovami a nie zbraňami.

Mao Ce-tung zhrnul zmysel kultúrnej revolúcie takto: „...po chaose svet dosiahne mier, avšak po siedmich až ôsmich rokoch musí chaos zavládnuť opäť.“¹⁵² Inými slovami, politická revolúcia by mala nastať každých 7 či 8 rokov a každých 7 či 8 rokov je taktiež nutné vyvraždiť obrovské množstvo ľudí.

Za masakrami páchanými ČKS stojí jej ideológia a jej praktické záujmy.

Ideologicky ČKS verí v „diktatúru proletariátu“ a „nepretržitú revolúciu pod diktatúrou proletariátu“. Takže keď ČKS prevzala moc nad Čínou, pozabíjala veľkostatkárov, aby vyriešila problémy s výrobou v poľnohospodárskych oblastiach. Zabíjala kapitalistov, aby dosiahla ciele komerčnej a priemyselnej reformy a vyriešila tak výrobné vzťahy v mestách. Keď boli tieto dve triedy odstránené, problémy týkajúce sa ekonomickej základne boli v podstate vyriešené. Podobne, riešenie problémov s nadstavbou¹⁵³ takisto volalo po jatkách. Potlačenie opozičnej strany Chu Fenga a antipravičiarskeho hnutia eliminovalo intelektuálov. Zabíjanie kresťanov, taoistov, budhistov a populárnych ľudových skupín vyriešilo problém náboženstva. Masové vraždy počas kultúrnej revolúcie ustanovili (kultúrne i politicky) absolútne vodcovstvo ČKS. Masaker na Námestí nebeského pokoja vláda použila, aby predišla politickej kríze a zároveň umlčala všetky demokratické požiadavky. Prenasledovanie Falun Gongu slúži na vyriešenie otázky viery a tradičných spôsobov liečenia. Tieto kroky videla ČKS ako nevyhnutné na posilnenie svojej moci a udržanie si nadvlády zoči-voči neustálej finančnej kríze (keď sa ČKS dostala k moci, ceny začali astronomicky stúpať a po kultúrnej revolúcii sa čínska ekonomika takmer zrútila), politickej kríze (niektorí ľudia nenasledujú nariadenia strany, iní zasa chcú so stranou zdieľať politické práva) a kríze viery (rozpad bývalého Sovietskeho zväzu, politické zmeny vo východnej Európe a otázka Falun Gongu). Okrem prípadu Falun Gongu boli všetky tieto politické hnutia použité na oživenie zlého ducha ČKS a vyprovokovanie jeho túžby po revolúcii. ČKS tiež použila tieto hnutia na preskúšanie svojich členov a odstránenie tých, ktorí nespĺňali požiadavky strany.

Zabíjanie je nevyhnutné takisto z praktických dôvodov. ČKS začala ako skupina kriminálnikov a lotrov, ktorí zabíjali, aby získali moc. Hneď ako bol tento precedens ustanovený, nebolo cesty späť. Neustály teror bol nutný, aby zastrašil ľudí a prinútil ich zo strachu prijať absolútnu vládu ČKS.

Na povrchu sa môže zdať, že ČKS bola „nútená zabíjať“ a že rôzne incidenty sa odohrali preto, lebo podráždili temnú stránku strany a nepredvídane spustili vražedné mechanizmy

¹⁵² List Mao Ce-tunga jeho žene Ťiang Čching (1966).

¹⁵³ V kontexte marxistickej teórie nadstavbu tvorí duchovná kultúra, inštitúcie (umenie, náboženstvo, štát, myslenie), pričom základňu tvoria sily a výrobné vzťahy.

ČKS. V skutočnosti tieto incidenty slúžia na zamaskovanie potreby strany zabíjať a ČKS dokonca periodické zabíjanie požaduje. Bez týchto bolestivých lekcií by si ľudia mohli začať myslieť, že sa ČKS zlepšuje a mohli by požadovať demokraciu, rovnako ako si ju žiadalo demokratické hnutie idealistických študentov v roku 1989. Masakre opakujúce sa každých 7 alebo 8 rokov slúžia na to, aby oživilí spomienky ľudí na teror a majú byť varovaním pre mladšie generácie – každý, kto pracuje proti ČKS, stavia sa proti jej absolútnej nadvláde, alebo chce povedať pravdu o jej roli v čínskej histórii, okúsi „železnú päsť diktatúry proletariátu“.

Zabíjanie sa pre ČKS stalo jedným z najzákladnejších spôsobov na udržanie moci. Pri jej narastajúcom krvavom dlhu by odloženie mäsiarskeho noža povzbudilo ľudí k odplate za jej kriminálne činy. Takže ČKS nielenže potrebovala hojne a dôkladne vraždiť, ale jatky museli byť navyše vykonané čo najbrutálnejším spôsobom, aby efektívne zastrašili ľud, hlavne v skoršom období, keď ČKS ustanovovala svoju vládu.

Keďže účelom zabíjania bolo vzbudiť v ľuďoch pocit maximálneho teroru, ČKS si vyberala ciele na zničenie svojvoľne a iracionálne. V každom politickom hnutí ČKS používala stratégiu genocídy. Vezmime si ako príklad „potlačenie reakcionárov“. ČKS skutočne neodstránila reakcionárske „správanie“ ale „ľudí“, ktorých nazvali reakcionármi. Ak niekto pár dní slúžil v armáde u Nacionalistov (KMT), avšak neurobil nič politického potom, ako ČKS získala moc, tento človek bol aj tak popravený kvôli svojej „reakcionárskej minulosti“. Aby v priebehu pozemkovej reformy ČKS odstránila „koreň problému“, často zabila celú rodinu vlastníka pozemku.

Od roku 1949 ČKS prenasledovala viac než polovicu ľudí v Číne. Odhaduje sa, že 60-80 miliónov ľudí zomrelo neprirodzenou smrťou. Toto číslo prevyšuje celkový počet úmrtí za obe svetové vojny.

Rovnako ako v iných komunistických krajinách, súčasťou svojvoľného zabíjania ČKS je aj likvidácia vlastných členov s cieľom odstrániť disidentov, ktorí pred povahou strany uprednostňujú hodnoty ľudskosti. V snahe zostať „nepremožiteľnou pevnosťou“ dopadá vláda teroru ČKS rovnako na ľud ako aj na členov ČKS.

V normálnej spoločnosti ľudia voči sebe prejavujú starostlivosť a lásku, majú v úcte život a prejavujú vďačnosť Bohu. Na východe majú ľudia príslovie: „Nerob iným to, čo nechceš, aby oni robili tebe.“¹⁵⁴ Na západe sa hovorí: „Miluj blížneho svojho, ako seba samého.“¹⁵⁵ ČKS však naopak hlása: „História všetkého, čo doposiaľ v spoločnosti existovalo, je históriou triednych bojov.“¹⁵⁶ Aby sa tieto „boje“ vo vnútri spoločnosti udržiavali živé, musí byť podnecovaná nenávisť. ČKS nielenže berie životy, ale zároveň povzbudzuje ľudí k tomu, aby sa zabíjali navzájom. Snaží sa znížiť citlivosť ľudí voči utrpeniu druhých tým, že ich obklopuje neustálym zabíjaním. Tým, že ich často vystavuje neľudskej brutalite, chce docieľiť, aby sa ľudia stali otupenými voči násiliu a vyvinúť v nich mentalitu „najlepšie, v čo môžeš dúfať, je to, aby si sám nebol prenasledovaný.“ Všetky tieto lekcie brutálneho potláčania umožňujú ČKS udržať si svoju vládu.

Okrem zničenia nespočetných ľudských životov zničila ČKS aj dušu čínskych ľudí. Veľké množstvo ľudí si zvyklo reagovať na hrozby ČKS tým, že sa vzdali svojho uvažovania a svojich princípov. V istom zmysle duše týchto ľudí zomreli – čo je ešte desivejšie ako fyzická smrť.

¹⁵⁴ Konfuciove Hovory

¹⁵⁵ Leviticus 19:18.

¹⁵⁶ Marx, Komunistický manifest (1848).

I. Hrôzostrašný masaker

Už predtým, ako sa ČKS dostala k moci, Mao Ce-tung napísal: „Na reakcionárov a ani na ich aktivity rozhodne nebudeme uplatňovať politiku dobrej vôle.“¹⁵⁷ Inými slovami, už predtým, ako ČKS prevzala vládu v Pekingu, bola rozhodnutá praktizovať tyranu pod eufemizmom „ľudovej demokratickej diktatúry“. Nasleduje niekoľko príkladov.

Potlačenie reakcionárov a pozemková reforma

V marci roku 1950 vydala ČKS „Príkaz k úplnému potlačeniu reakcionárskych živlov“, historicky známy ako hnutie „potlačenia kontrarevolúcie“.

Na rozdiel od všetkých cisárov, ktorí po korunovácii udelili amnestiu v celej krajine, ČKS začala zabíjať v minúte, keď získala moc. Mao Ce-tung v jednom ozname napísal: „Ešte stále sú mnohé miesta, kde sú ľudia plachí a neodvažujú sa otvorene zabíjať kontrarevolucionárov vo veľkej miere.“¹⁵⁸ Vo februári 1951 ČKS prehlásila, že okrem provincie Če-ťiang a južnej časti provincie An-chuej by „ostatné oblasti, ktoré nezabíjajú dostatočne, predovšetkým veľké a stredne veľké mestá, mali pokračovať v zatýkaní a zabíjaní v čo najväčšej možnej miere, a nemali by tak skoro prestať.“ Mao dokonca odporučil, aby „pri zabíjaní kontrarevolucionárov bola vo vidieckych oblastiach zabitá 1/1000 z celkovej populácie... v mestách by to malo byť menej ako 1/1000“¹⁵⁹. V tom čase bola čínska populácia približne 600 miliónov ľudí; toto „cisárske nariadenie“ od Maa by teda zapríčinilo najmenej 600 000 úmrtí. Nikto nevie, odkiaľ sa vzal pomer 1/1000. Možno z rozmaru sa Mao rozhodol, že týchto 600 000 životov bude stačiť ako základ na vytvorenie atmosféry strachu medzi ľuďmi, a tak vydal takéto nariadenie.

ČKS sa nezaujímal o to, či si tí, ktorí boli zabití, zaslúžili zomrieť. „Nariadenia Čínskej ľudovej republiky o trestaní kontrarevolucionárov“ vydané v roku 1951 dokonca hovorili, že aj tí, ktorí „širia chýry“, môžu byť „ihneď popravení“.

Kým sa divoko realizovalo potlačovanie kontrarevolucionárov, zároveň sa vo veľkom odohrávala aj pozemková reforma. V oblastiach, ktoré okupovala, začala ČKS pozemkovú reformu v skutočnosti už koncom dvadsiatych rokov. Na povrchu pripomínali ideály tejto reformy obdobie Nebeského kráľovstva Tchaj-pching¹⁶⁰, konkrétne, každý mal mať pôdu na farmárčenie, ale v skutočnosti to bolo len ospravedlnenie pre zabíjanie. Tchao Ču, neskôr štvrtý najvyšší funkcionár v ČKS, zaviedol pre pozemkovú reformu slogan: „Každá dedina krváca, každá domácnosť bojuje“, naznačujúc, že v každej dedine musia majitelia pôdy zomrieť.

Pozemková reforma sa dá dosiahnuť aj bez zabíjania. Mohlo sa to urobiť rovnako, ako to spravila tchaj-wanská vláda, keď pozemky od statkárov odkúpila. Avšak ČKS pôvodne vzišla z násilníkov a lumpenproletariátu, takže vedela len kradnúť. Kvôli obave z pomsty za svoje rabovanie ČKS prirodzene potrebovala zabiť obeť, aby tak odstránila možný zdroj problémov.

Najbežnejší spôsob zabíjania počas pozemkovej reformy bol známy ako „bojové zhromaždenie“. ČKS vykonštruovala zločiny a obvinila z nich vlastníkov pôdy alebo bohatých statká-

¹⁵⁷ Mao Ce-tung, *Demokratická ľudová diktatúra* (1949).

¹⁵⁸ Mao Ce-tung, „Musíme plne propagovať [útlak kontrarevolucionárov], aby každá rodina bola informovaná.“ (30. marca 1951)

¹⁵⁹ Mao Ce-tung: „Musíme násilne a presne napadnúť kontrarevolucionárov.“ (1951)

¹⁶⁰ Nebeská ríša veľkého mieru (1851 – 1864), tiež známa ako Taipingská rebélia, bol jeden z najkrvavejších konfliktov v čínskej histórii. Bola to bitka medzi silami imperiálnej Číny a tými, ktorí boli inšpirovaní samozvaným mystikom kultúrnej skupiny Hakka menom Chung Siou-čchüan, ktorý konvertoval na kresťanstvo. Odhaduje sa, že v nej umrelo najmenej 30 miliónov ľudí.

rov. Opýtali sa obecnstvá, ako by mali byť potrestaní. Do davu boli nastrčení niekoľkí členovia alebo aktivisti ČKS kričiaci: „Mali by sme ich zabiť!“ Vlastníci pôdy a bohatí roľníci boli potom na mieste popravení. Každý, kto v tej dobe na dedine vlastnil pôdu, bol označený za „tyrana“. Tí, ktorí využívali dedičanov, boli „zlí tyrani“; tí, ktorí pomáhali s opravami verejných zariadení a darovali peniaze školám a na pomoc po prírodných nešťastiach, boli „láskaví tyrani“; a tí, ktorí nerobili nič, boli nazvaní „tichí tyrani“. Toto rozdelenie však nemalo žiaden význam, pretože všetci „tyrani“ boli popravení priamo na mieste, bez ohľadu na to, do ktorej kategórie patrili.

Na konci roka 1952 ČKS zverejnila, že počet popravených „kontrarevolucionárov“ bol okolo 2,4 milióna. V skutočnosti bol celkový počet mŕtvych z radov bývalých vládnych úradníkov Kuomintangu pod úrovňou okresov ako aj z radov veľkostatkárov najmenej 5 miliónov.

Potlačenie kontrarevolucionárov a pozemková reforma mali tri priame dopady. Po prvé – boli odstránení miestni úradníci, v minulosti vyberaní na základe systému rodových klanov. Pomocou potláčania kontrarevolucionárov a pozemkovej reformy ČKS zabila všetkých vedúcich ľudí z predošlého systému a prevzala úplnú kontrolu nad vidiekom tým, že založila bunky strany v každej dedine. Po druhé – kradnutím a rabovaním počas potláčania reakcionárov a počas pozemkovej reformy získala pre seba strana obrovské bohatstvo. Po tretie – civilné obyvateľstvo bolo zastrašené brutálnym prenasledovaním vlastníkov pôdy a bohatých roľníkov.

„Tri antikampane“ a „päť antikampaní“

Potlačenie kontrarevolucionárov a pozemková reforma ovplyvnili predovšetkým vidiek, zatiaľ čo následné „Tri antikampane“ a „Päť antikampaní“ sa dajú považovať za tomu zodpovedajúcu genocídu v mestách.

„Tri antikampane“ sa začali v decembri 1951 a zamerali sa na korupciu, plytvanie a byrokráciu medzi kádrami ČKS. Niektorí skorumpovaní členovia ČKS boli popravení. Krátko potom ČKS pripísala korupciu vlastných vládnych úradníkov na konto údajného zvädzania kapitalistami. Súčasne bolo v januári 1952 zahájených „Päť antikampaní“ proti podplácaniu, daňovým únikom, rozkrádaniu štátneho majetku, nekvalitným stavbám a špionáži štátnych ekonomických informácií.

„Päť antikampaní“ bolo v podstate kradnutím majetku kapitalistov, či skôr vraždením kapitalistov pre ich peniaze. Čchen I, starosta mesta Šanghaj v tej dobe, si každú noc vypočul hlásenie, sediac na pohovke so šálkou čaju v ruke. Pokojne sa spýtal: „Koľko bolo dnes parašutistov?“ čo znamenalo: „Koľko podnikateľov spáchalo samovraždu skokom z výškových budov?“ Nikto z kapitalistov nemohol uniknúť „piatim antikampaniam“. Požadovalo sa od nich, aby splatili dane, ktorým „sa vyhli“ v období Kuang-sü (1875 – 1908) dynastie Čching (1644 – 1911), v dobe, keď bol založený šanghajský obchodný trh. Kapitalisti si jednoducho nemohli dovoliť takéto „dane“ zaplatiť, ani keď použili celý svoj majetok. Nemali inú možnosť, než ukončiť svoje životy, ale neodvažovali sa skočiť do rieky Chuang-pchu. Ak by sa nenašli ich telá, ČKS by ich obvinila, že unikli do Hongkongu a ich rodina by stále bola za dane zodpovedná. Kapitalisti teda skákali z vysokých budov, zanechajúc svoje mŕtve telo, aby tak ČKS mala dôkaz, že sú naozaj mŕtvi. Vraví sa, že v tej dobe sa ľudia neodvažovali chodiť v Šanghaji popri vysokých budovách z obavy, aby ich nerozmiaždilo telo niekoho, kto vyskočil z vysokého poschodia.

Podľa zbierky *Fakty o politických kampaniach od založenia ČLR*, ktorú v roku 1996 spoločne vydali štyri vládne ústavy vrátane Centra pre výskum histórie ČKS, bolo počas „Troch antikampaní“ a „Piatich antikampaní“ uväznených viac než 323 100 ľudí a viac ako 280 spáchalo samovraždu alebo zmizlo. V roku 1955, počas „kampane proti Chu Fengovej strane“, bolo 5000 ľudí obvinených z trestného činu, viac než 500 ľudí bolo zatknutých, viac než 60

spáchalo samovraždu a 12 zomrelo na neprirodzené príčiny. V nasledujúcom potlačení represií kontrarevolucionárov bolo popravených viac než 21 300 ľudí a 4 300 ľudí spáchalo samovraždu alebo zmizlo¹⁶¹.

Veľký hladomor

Najvyššia úmrtnosť bola zaznamenaná počas čínskeho Veľkého hladomoru, tesne po Veľkom skoku vpred¹⁶². Kapitola „Veľký hladomor“ z knihy *Záznamy dejín ČĽR* vydanej vo februári 1994 štátnym vydavateľstvom Červená zástava uvádza: „Počet neprirodzených úmrtí a redukovaných narodení v rokoch 1959 – 1961 je odhadovaný na 40 miliónov... Strata 40 miliónov životov v Číne je pravdepodobne najväčším hladomorom na svete v tomto storočí.“¹⁶³

ČKS falošne urobila z Veľkého hladomoru „trojročnú prírodnú pohromu“. V skutočnosti však po tieto tri roky bolo počasie priaznivé, bez veľkých prírodných pohrôm ako sú záplavy, obdobia sucha, hurikány, tsunami, zemetrasenia, mrazy, krupobitia alebo premnoženia kobyliiek. „Pohroma“, o ktorej je reč, bola úplne spôsobená človekom. Kampaň Veľkého skoku vpred vyžadovala, aby sa každý v Číne zapojil do výroby ocele a farmári boli donútení, aby svoju úrodu nechali zhnúť na poliach. Napriek tomu úradníci v každej oblasti stupňovali požiadavky na poľnohospodárske výnosy. Che I-žan, najvyšší úradník výboru ČKS v Liou-čou, osobne sfalšoval šokujúce výnosy úrody o „65 000 kilogramoch ryže z 1 mu“ v kraji Chuan-tiang. Toto sa stalo práve po zasadaní pléna v Lušane, keď sa antipravičiarska kampaň ČKS rozšírila po celej krajine. Aby ČKS ukázala, že má vždy pravdu, vláda znárodnila úrodu ako formu zdanenia za zveličené výnosy. V dôsledku toho boli dedinčanom zabavené prídely zrna, semien a hlavných plodín. Keď požadované množstvo stále nedosiahli, ČKS obvinila dedinčanov, že svoju úrodu skrývajú.

Che I-žan raz povedal, že sa musia zo všetkých síl snažiť získať prvé miesto v súťaži o najvyššiu úrodu, bez ohľadu na to, koľko ľudí v Liou-čou zomrie. Niektorým dedinčanom vzali všetko, pričom niektorí si ukryli niekoľko hrstí ryže v záchodových nádržiach. Stranický výbor v Sün-le, kraj Chuan-tiang, dokonca zakázal dedinčanom variť, aby sedliakom znemožnil jesť úrodu. Na noc boli nariadené hliadky domobrany. Keď zbadali svetlo ohňa, vpadli do domu a prehládali ho. Mnoho sedliakov sa preto neodvážilo variť ani divoko rastúce bylinky alebo kôru a zomrelo hladom.

Vždy keď v histórii nastalo obdobie hladomoru, vláda zásobovala obeť ryžovou kašou, rozdávala úrodu a umožnila obetiam pred hladomorom utiecť. Avšak ČKS považovala útek obetí pred hladomorom za poškodenie prestíže strany a nariadila milíciu zablokovať cesty, aby nikto pred hladomorom nemohol uniknúť. Keď boli sedliaci tak hladní, že brali zrna zo sýpok, ČKS nariadila strieľať do davu, aby potlačili rabovanie a zabitých označila ako kontrarevolučné elementy. V mnohých provinciách, vrátane Kan-su, Šan-tung, Che-nan, An-chuej, Chu-pej, Chu-nan, S'-čchuan a Kuang-si, umrelo od hladu obrovské množstvo sedliakov. Vyhladovaní sedliaci boli stále nútení zúčastňovať sa prác pri zavlažovaní, stavaní hrádzí a pri výrobe ocele. Mnohí klesli na zem počas práce a už nikdy nevstali. Tí, ktorí prežili, nemali už síl pochovávať mŕtvych. Mnohé dediny úplne vymreli, keď rodiny jedna po druhej umierali od hladu.

V období najväčších hladomorov v čínskej histórii, predtým ako sa ČKS dostala k moci,

¹⁶¹ Údaje z výňatku z knihy publikovanej Hongkongom z časopisu Chengming (www.chengmingmag.com), októbrové vydanie, 1996

¹⁶² Veľký skok vpred (1958 – 1960) bola kampaň ČKS na rozbehnutie čínskeho priemyslu, najmä výroby ocele. Všeobecne sa považuje za veľkú ekonomickú pohromu.

¹⁶³ Zverejnené vo februári 1994 vydavateľstvom Červená vlajka.

boli prípady, keď si rodiny vymenili deti, aby ich zjedli, ale nikto nikdy nejedol svoje vlastné deti. Za vlády ČKS boli ľudia dohnaní jesť tých, čo zomreli, zabíjať a jesť tých, čo utiekli z iných oblastí, a dokonca zabíjať a jesť svoje vlastné deti. Spisovateľ Ša Čching opisuje vo svojej knihe I Si Ta Ti Wan (Skrytá zem v zátoke) scénu: Počas Veľkého hladomoru ostal v sedliackej rodine v jednom dome otec so synom a dcérou. Jedného dňa otec vyhnal dcéru von z domu. Keď sa vrátila, nemohla nájsť svojho mladšieho brata, ale videla v kotli plávať biely tuk a vedľa pece ležala hromada kostí. O niekoľko dní neskôr otec nanosil do kotla ďalšiu vodu a volal dcéru, aby prišla k nemu bližšie. Dievča bolo zdesené a skrývajúc sa za dverami prosila svojho otca: „Tatko, prosím, nejedz ma. Môžem nazbierať drevo na oheň a variť ti. Keď ma zješ, nikto iný to pre teba nebude robiť.“

Konečný rozsah a počet takýchto tragédií nie je známy. ČKS ich falošne vydávala za dôkazy vznešenej cnosti prehlasujúc, že ČKS viedla ľudí k statočnému boju s „prírodnými pohromami“ a pokračovala vo vychvaľovaní samej seba ako „úžasnej, veľkolepej a spravodlivej“.

Po Lužanskom plenárnom zasadnutí, ktoré sa konalo v roku 1959, bol generál Pcheng Tschuaj zbavený moci, potom čo prehovoril za čínskych občanov. Skupina vládnych úradníkov a kádrov, ktorí sa opovážili hovoriť pravdu, bola prepustená zo svojich pozícií, zatknutá alebo vyšetrovaná. Potom sa už nikto neodvážil hovoriť pravdu. V období Veľkého hladomoru ľudia namiesto hovorenia pravdy zatajovali fakty o tých, ktorí umreli na podvýživu, aby si ochránili svoje úradné pozície. Provincia Kan-su dokonca odmietla potravinovú pomoc od provincie Ša-an-si s tvrdením, že Kan-su má prebytok jedla.

Tento Veľký hladomor bol pre kádre ČKS kvalifikačnou skúškou. Podľa kritérií ČKS, tie kádre, ktoré odolali pokušeniu povedať pravdu zoči-voči desiatkam miliónov ľudí vyhladovaných na smrť, boli určite „kvalifikovaní“. Po tejto skúške mohla ČKS skutočne veriť, že nič také, ako ľudské emócie alebo nebeské princípy, sa nestanú psychologickým bremenom, ktoré by zabráňovalo týmto kádom v nasledovaní straníckej línie. Po skončení Veľkého hladomoru boli zodpovední provinční úradníci podrobení iba formálnej sebakritike. Li Ťing-čchüan, tajomník ČKS v provincii S'-čchuan, kde od hladu zomrelo niekoľko miliónov ľudí, bol povýšený na prvého tajomníka Úradu ČKS pre juhozápadnú oblasť.

Od kultúrnej revolúcie cez masaker na námestí Nebeského pokoja k Falun Gongu

Kultúrna revolúcia sa formálne začala 16. mája 1966 a trvala do roku 1976. Toto obdobie dokonca aj samotná ČKS nazýva „Desaťročná katastrofa“. Chu Jao-pang, predchádzajúci generálny tajomník strany, neskôr v interview s juhoslovanským reportérom povedal: „V tom čase tým bolo postihnutých takmer 100 miliónov ľudí, čo bola desatina čínskej populácie“.

Fakty o politických kampaniach od založenia ČLR uvádzajú, že: „V máji 1984, po 31 mesiacoch intenzívneho vyšetrovania, overovania a prehodnocovania Ústredným výborom ČKS, boli počty vzťahujúce sa ku kultúrnej revolúcii nasledujúce: viac než 4,2 milióna ľudí bolo zatknutých a vyšetrovaných, viac než 1,7 milióna ľudí umrelo neprirodzenou smrťou, viac než 135 000 ľudí bolo označených za kontrarevolucionárov a popravených, viac než 237 000 ľudí bolo zabitých, viac než 7,03 milióna ľudí bolo zmrzačených pri ozbrojených útokoch a 71 200 rodín bolo rozvrátených.“ Štatistiky zostavené z krajských zdrojov ukazujú, že v priebehu kultúrnej revolúcie zomrelo 7,73 milióna ľudí neprirodzenou smrťou.

Okrem zabíjania ľudí spustila kultúrna revolúcia taktiež vlnu samovrážd. Mnoho významných intelektuálov, medzi inými Lao Še, Fu Lej, Ťien Po-can, Wu Chan a Čchu An-pching, ukončili svoj život v úvodných etapách kultúrnej revolúcie.

Kultúrna revolúcia bola najľavicovejším obdobím v Číne. Zabíjanie sa stalo súťažou, v ktorej sa ukazoval vlastný revolučný postoj, takže masakre „triednych nepriateľov“ boli

extrémne kruté a brutálne.

Politika „reformy a otvárania sa“ značne zlepšila šírenie informácií, čo umožnilo mnohým zahraničným reportérom stať sa priamymi svedkami masakru na Námestí nebeského pokoja v roku 1989 a odvysielat' televízne reportáže ukazujúce tanky, ktoré drvia vysokoškolských študentov.

O desať rokov neskôr, 20. júla 1999, zahájil Ťiang Ce-min prenasledovanie Falun Gongu. Ku koncu roka 2002 potvrdili interné informácie z vládnych zdrojov pevninskej Číny, že počet utajených prípadov zabitia v záchytných centrách, pracovných táboroch, väzeniach a psychiatrických liečebniach prekročil 7 000 a priemerne bolo zabitých 7 ľudí denne.

V dnešnej dobe má ČKS tendenciu zabíjať oveľa menej ako v minulosti, keď boli zabité milióny až desiatky miliónov ľudí. Existujú na to dva dôležité dôvody. Na jednej strane ČKS zdeformovala mysle ľudí svojou kultúrou, takže sú teraz poddajnejší a cynickejší. Na druhej strane, kvôli veľkej korupcii a sprenevere úradníkov ČKS, sa čínska ekonomika stala závislou ekonomikou, ktorá významne závisí na zahraničnom kapitáli, aby si udržala ekonomický rast a sociálnu stabilitu. ČKS si živo pamätá ekonomické sankcie, ktoré nasledovali po masakri na Námestí nebeského pokoja a vie, že verejné zabíjanie by vyústilo do stiahnutia zahraničného kapitálu, čo by ohrozilo jej totalitný režim.

ČKS sa za scénou nikdy nevzdala zabíjania, avšak dnešná ČKS vynakladá obrovské úsilie, aby ukryla krvavé dôkazy.

II. Extrémne kruté spôsoby zabíjania

Všetko, čo ČKS robí, má len jeden účel: získať a udržať si moc. Čím viac ľudí je zabitých a čím krutejšie sú zabíjania, tým lepšie to poslúži na zastrašenie ľudí. Tento teror sa začal už pred čínsko-japonskou vojnou.

Masaker v severnej Číne počas čínsko-japonskej vojny

Keď bývalý americký prezident Hoover odporúčal knihu *Nepriateľ vo vnútri* od pátra Raymonda J. De Jaeghera¹⁶⁴, povedal, že táto kniha úplne odhaľuje teror komunistických hnutí. Odporúčal ju každému, kto chce porozumieť tejto zlovoľnej sile v tomto svete.

V tejto knihe De Jaegher hovoril príbehy o tom, ako ČKS použila násilie na zastrašovanie ľudí, aby sa podriadili. Napríklad jedného dňa ČKS vyzvala každého na dedine, aby sa dostavil na námestie. Učitelia priviedli na námestie deti zo školy. Dôvodom tohto zhromaždenia bolo sledovať popravu trinástich mladých vlastencov. Po ohlásení vykonštruovaných obvinení proti obetiam nariadila ČKS vydesenej učiteľke, aby s deťmi začali spievať vlastenecké piesne. Počas ich spevu sa namiesto tanečníkov objavil na pódiu kat držiaci v rukách nabrúsený nôž. Bol to mladý krvilačný komunistický vojak so svalnatými pažami. Vojak pristúpil zozadu k prvej obeti, rýchlo zodvihol veľký ostrý nôž a sekol – prvá hlava spadla na zem. Krv striekala ako z fontány, hlava sa kotúľala po zemi a hysterický detský spev sa zmenil v chaotický krik a plač. Učiteľka stále udávala rytmus, v snahe udržať deti v spievaní. Jej zvonček bolo uprostred tohto zmätku počuť znova a znova.

Kat sekol trinásťkrát a trinásť hláv spadlo na zem. Potom sa na pódium nahrnuli mnohí komunistickí vojaci, otvorili obetiam hrudníky a vyňali z nich srdcia, určené na hostinu. Celá táto brutálna scéna sa odohrala pred očami detí. Deti pri tejto hrôze bledli a niektoré z nich začali vracať. Učiteľka vynadala vojakom a zoradila deti, aby sa vydali späť do školy.

Neskôr páter De Jaegher často vídaval, ako sú deti nútené sledovať zabíjanie. Deti si na kr-

¹⁶⁴ De Jaegher, Raymond J., *Nepriateľ vnútri*. Guild Books, katolícky prieskum (1968).

vavé scény zvykli, znecitliveli voči zabíjaniu, a niektoré si dokonca začali toto vzrušenie užívať.

Keď ČKS mala dojem, že jednoduché zabíjanie už nie je dostatočne desivé a vzrušujúce, vymyslela mnoho spôsobov krutého mučenia. Napríklad prinútili obeť zhltnúť veľké množstvo soli, bez toho, aby sa mohla napiť – obeť trpela až do chvíle, kým zomrela smädom; alebo bol človek vyzlečený donaha a donútený váľať sa po sklenených črepoch; alebo bol človek vhodený do diery vysekanej v zime v zamrznutej rieke, kde buď zamrzol alebo sa utopil.

De Jaegher napísal tiež o funkcionárovi ČKS v provincii Šan-si, ktorý vynášiel ďalšiu príšernú metódu mučenia. Jedného dňa si pri svojich potulkách mestom všimol pred jednou reštauráciou obrovský kotol s vriacou vodou. Neskôr zakúpil niekoľko takýchto obrovských kotlov a ihneď nechal zatknúť niekoľko ľudí, ktorí boli proti komunistickej strane. Počas náhlivého súdu boli kotle naplnené vodou a voda privedená do varu. Tri obeť boli ihneď po procese zoblečené a vhodené do kotlov s vriacou vodou, kde zomreli. V Pching-šane sa De Jaegher stal svedkom toho, ako bol otec zaživa stiahnutý z kože. Členovia ČKS prinútili syna, aby mučenie sledoval, a dokonca sa na neľudskom mučení sám podieľal, aby videl svojho otca umierať v neznesiteľných bolestiach a počul jeho krik. Členovia ČKS poliali otcovo telo octom a kyselinou a potom z neho rýchlo stiahli celú kožu. Začali od chrbta, cez ramená, a za chvíľu bola koža z celého jeho tela stiahnutá, nedotknutú ponechali iba kožu na hlave. Otec zomrel v priebehu niekoľkých minút.

Červený teror počas „červeného augusta“ a kanibalizmus v Kuang-si

Po získaní absolútnej moci nad krajinou ČKS vôbec neukončila svoje násilie. Počas kultúrnej revolúcie sa toto násilie stalo ešte horším.

18. augusta 1966 sa Mao Ce-tung stretol s predstaviteľmi Červenej gardy na veži Námestia nebeského pokoja. Sung Pin-pin, dcéra komunistického vodcu Sung Žen-čchiunga, pripíchla Maovi na rukáv symbol Červenej gardy. Keď Mao zistil, že meno Sung Pin-pin znamená láskavý a vľúdny, povedal: „Potrebujeme viac násilia.“ Sung si z toho dôvodu zmenila meno na Sung Jao-wu (doslovný preklad je „chcieť násilie“).

Násilné ozbrojené útoky sa zakrátko rozšírili po celej krajine. Mladšia generácia, vychovaná v komunistickom ateizme, sa ničoho nebála a ničím sa neznepokojovala. Pod priamym vedením ČKS a podľa Maových inštrukcií sa z Červených gárd stali ignorantskí fanatici, ktorí sa stavali nad zákon a začali biť ľudí a plieniť domy v celej Číne. V mnohých oblastiach bolo politikou genocídy vyhladených všetkých „päť čiernych tried“ (majitelia pozemkov, bohatí farmári, reakcionári, zlé elementy a pravičiar) vrátane členov ich rodín. Typickým príkladom bol priebeh udalostí v kraji Ta-sing blízko Pekingu, kde bolo od 27. augusta do 1. septembra 1966 v 48 brigádach z trinástich obcí zabitých celkom 325 ľudí. Najstarší zabitý mal 80 rokov a najmladší iba 38 dní. Vyvráždenej bolo 22 domácností, z ktorých neostal nažive nikto.

Ubitie človeka na smrť bolo bežným zjavom. Na ulici Ša-tchan skupina mužov Červenej gardy trýznila starú ženu železnými reťazami a koženými remeňmi, až kým sa nemohla vôbec hýbať a jedna členka Červenej gardy jej aj tak ďalej skákala po tele a po bruchu. Žena na mieste zomrela... Blízko Čchung-wen-mengu, keď Červená garda prehľadávala dom „manželky statkára“ (osamelej vdovy), donútila všetkých susedov, aby každý doniesol hrniec vriacej vody, ktorú jej potom liali za golier, až kým nebolo jej telo úplne obarené. O niekoľko dní neskôr sa našlo mŕtve telo tejto starej pani v jej izbe, pokryté červami... Používalo sa mnoho rozličných spôsobov zabíjania, vrátane ubitia na smrť obuškami, sekania kosákom a škrtienia lanom... Spôsob zabíjania malých detí bol najbrutálnejší: vrah šliapol dieťaťu na jednu nohu a za druhú ťahal, čím dieťa roztrhol napoly. (*Vyšetrovanie masakru v Ta-singu* od Ju Luo-

wena.)¹⁶⁵

Kanibalizmus v Kuang-si bol ešte neľudskejší než masaker v Ta-singu. Spisovateľ Čeng I, autor knihy Červený memoriál, opisuje ako sa kanibalizmus vyvíjal v troch etapách¹⁶⁶.

Prvá bola úvodná etapa, kedy bol teror skrytý a nejasný. Krajské zdroje zdokumentovali typickú scénu: o polnoci sa vrahovia vkradli ku obeti, ktorú rozrezali a vybrali z nej srdce a pečeň. Pretože boli neskúsení a vystrašení, odrezali omylom pľúca, a tak sa museli opäť vrátiť. Keď mali srdce a pečeň uvarené, niekto priniesol z domu omáčku, iný korenie, a potom všetci vrahovia spoločne v tichosti jedli ľudské orgány vo svetle horiaceho krbu.

Druhá bola vrcholná etapa, keď sa teror dial otvorene a na verejnosti. Starší zabijaci v tejto etape získali skúsenosti ako vyrezať srdce a pečeň, zatiaľ čo obeť stále žila a učila to aj ostatných, pričom cibrili svoje techniky do dokonalosti. Napríklad, keď rezali živého človeka, stálo, aby mu narezali brucho do kríža, šliapli na telo (pokiaľ bol človek priviazaný k stromu, tak ho kolenom udreli do brušnej dutiny) a srdce a ďalšie orgány jednoducho vypadli. Hlavný zabijak mal nárok na srdce, pečeň a genitálie, zatiaľ čo ostatní zobrali, čo sa zvýšilo. Tieto ukrutné a strašidelné scény bývali „skrásňované“ vejúcimi vlajkami a sloganmi.

Tretia etapa bola šialenstvom. Kanibalizmus sa stal masovo rozšíreným hnutím. V kraji Wu-san ľudia nepričítne pojedali iných ľudí, podobne ako psy požierajú mŕtvolu pri epidémii. Často boli obeť najskôr „verejne kritizované“, po čom vždy hneď nasledovalo zabitie a kanibalizmus. Hneď ako obeť spadla na zem, či už bola mŕtva alebo živá, ľudia vytiahli nože, ktoré mali pripravené, obštúpili ju a ukrojili akúkoľvek časť, ktorú sa im podarilo získať. V tejto etape boli do kanibalizmu zapojení takmer všetci bežní občania. Hurikán „triednych bojov“ vymietol z ľudských myslí akékoľvek povedomie o tom, čo je hriech a čo je ľudská prirodzenosť. Kanibalizmus sa šírila ako epidémia a ľudia sa vyžívali v kanibalských hostinách. Jedli sa akékoľvek časti tela, vrátane srdca, mäsa, pečeni, obličiek, ramien, chodidiel a šliach. Ľudské telá boli pripravované najrôznejšími spôsobmi, vrátane varenia, dusenia na pare, smaženia, pečenia a grilovania... Ľudia pili tvrdý alkohol alebo víno a pri jedení ľudského mäsa hrali rôzne hry. Počas vrcholnej etapy tohto trendu boli jedlá z ľudského mäsa ponúkané dokonca v jedálňach najvyššej vládnej organizácie – Revolučného výboru wusanského kraja.

Čitatelia by sa nemali mylne domnievať, že tieto prejavy kanibalizmu boli výhradne neorganizovaným chovaním ľudí. ČKS bola totalitná organizácia kontrolujúca každú jednu bunku spoločnosti. Bez povzbudzovania a manipulácie ČKS by sa hnutie kanibalizmu nikdy neodohralo.

V piesni napísanej ČKS, kde chváli samú seba, sa spieva: „Stará spoločnosť¹⁶⁷ zmenila ľudí na duchov, nová spoločnosť z duchov urobila ľudí.“ Avšak vyššie popísané zabíjanie a kanibalizmus nám hovoria, že ČKS dokázala zmeniť ľudí na príšery alebo démonov, pretože ČKS je sama osebe krutejšia než akákoľvek príšera alebo démon.

¹⁶⁵ Ta-singský masaker sa stal v auguste 1966 počas zmeny tajomníka strany v Pekingu. V tom čase predniesol minister verejnej bezpečnosti Sie Fu-č' na stretnutí s pekinským Úradom pre verejnú bezpečnosť reč, ktorá sa týkala nezasahovania červených gárd proti „piatim čiernym triedam“. Táto reč bola čoskoro prednesená na stretnutí stáleho výboru Úradu verejnej bezpečnosti v Ta-singu. Po tomto stretnutí Úrad verejnej bezpečnosti v Ta-singu začal okamžite konať a zosnoval plán, v ktorom poštval masy v okrese Ta-sing, aby zabíjali „päť temných tried“.

¹⁶⁶ Čeng I, Červený pamätník (Tchaj-pej: vydavateľstvo Čínskej televízie, 1993). Táto kniha je tiež dostupná v angličtine: Červený pamätník: Príbehy o kanibalizme v modernej Číne od I Čenga, preložené a upravené T. P. Symom (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.)

¹⁶⁷ „Stará spoločnosť“, ako ju ČKS nazýva, sa týka obdobia pred rokom 1949 a „nová spoločnosť“ sa týka obdobia po roku 1949, keď ČKS prevzala moc nad krajinou.

Prenasledovanie Falun Gongu

Keď ľudia v Číne vstúpili do veku počítačov a ciest do vesmíru a môžu súkromne hovoriť o ľudských právach, slobode a demokracii, mnoho ľudí si myslí, že odporné a príšerné zverstvá sú všetky minulosťou. ČKS si obliekla civilizovanejší šat a je pripravená spojiť sa so svetom.

Ale to je ďaleko od pravdy. Keď ČKS objavila, že existuje skupina, ktorá sa nebojí jej krutých metód mučenia a zabíjania, začala používať ešte šialenejšie prostriedky. Takto prenasledovanou skupinou je Falun Gong.

Násilie Červenej gardy a kanibalizmus v provincii Kuang-si sa zameriavali na odstránenie tela obete, keďže človeka zabili v priebehu niekoľkých minút alebo hodín. Praktizujúci Falun Gongu sú prenasledovaní, aby boli donútení vzdať sa svojej viery v „pravdivosť, súcit a znášanlivosť“. Navyše, kruté mučenia často trvajú niekoľko dní, niekoľko mesiacov alebo dokonca niekoľko rokov. Odhaduje sa, že následkom mučenia zomrelo viac než 10 000 praktizujúcich Falun Gongu.

Praktizujúci Falun Gongu, ktorí pretrpeli všemožné druhy mučenia a unikli smrti, zaznamenali viac než 100 ukrutných metód týrania. Nižšie je uvedených iba niekoľko príkladov.

Najrozšírenejším spôsobom mučenia praktizujúcich Falun Gongu je ich kruté bitie. Polícia a vedúci väzňov vo väzniciach priamo bijú praktizujúcich a podnecujú k tomu i ostatných väzňov. Mnoho praktizujúcich následkom bitia ohluchlo, ich ušné laloky boli roztrhnuté, očné bulvy rozmliaždené, mali vyrazené zuby a zlomenú lebku, chrbticu, rebrá, kľúčne kosti, panvu, ruky a nohy. V dôsledku bitia im museli byť amputované ruky a nohy. Niektorí mučitelia mužským praktizujúcim nemilosrdne stláčajú a drvia genitálie a ženám kopú do oblasti genitálií. Pokiaľ sa praktizujúci nevzdajú svojej viery, mučenie pokračuje, pokiaľ im od bitia nepopraská koža a neodhalí sa mäso. Telá praktizujúcich sú od mučenia úplne zmrazené a pokryté krvou, ale dozorcovia na nich aj tak lejú slané roztoky a dávajú im šoky elektrickými obuškami. Pach krvi a mäsa sa mieša dohromady s desivými výkrikmi agónie. Mučitelia taktiež používajú plastové vrecia, ktoré pretiahnu praktizujúcim cez hlavu a skúšajú tak, či sa zo strachu z udusenia poddajú ich požiadavkám.

Ďalšou metódou bežne používanou na mučenie praktizujúcich Falun Gongu v čínskych pracovných táboroch sú šoky elektrickými obuškami. Polícia používa elektrické obušky, aby praktizujúcim dávala šoky na citlivé miesta ako sú ústa, vrch hlavy, hrud', genitálie, boky, stehná, chodidlá, ženám do prs a mužom do penisu. Niektorí policajti dávajú praktizujúcim šoky niekoľkými elektrickými obuškami zároveň, až kým nie je cítiť uškvarené mäso a pokiaľ poranené miesta nesčernejú a nesfialovejú. Niekedy dávajú šoky obuškami zároveň do hlavy aj do konečníka. Polícia často používa 10 alebo i viac elektrických obuškov naraz, aby dávala šoky praktizujúcim po dlhú dobu. Normálny elektrický obušok má desaťtisíce voltov. Keď je použitý, vyjde z neho modrý blesk so zvukom podobným zvuku statickej elektriny. Keď elektrický prúd prechádza ľudským telom, človek má pocit, akoby horel alebo akoby ho pohrýzol had. Každá takáto rana je veľmi bolestivá, ako hadie uštipnutie. Koža obete sčervenie, popraská, spáli sa a rany hnisajú. Existujú i oveľa silnejšie obušky s oveľa vyšším napätím, ktoré dajú obeti takú ranu, že človek má pocit, akoby dostal úder kladivom do hlavy.

Polícia taktiež používa zapálené cigarety, aby praktizujúcim páčila ruky, tvár, spodky nôh, hrudník, chrbát, bradavky atď. Používajú zapalovače, aby praktizujúcim pálili ruky a genitálie. Špeciálne vyrobené oceľové tyče sú rozžeravené v elektrických kachliach, pokiaľ nie sú červené. Potom sú používané, aby praktizujúcim pálili nohy. Na tváre praktizujúcich sú sypané rozžeravené uhličky. Polícia takto na smrť upálila praktizujúceho, ktorý ešte aj po najkrutejšom mučení stále dýchal a mal pulz. Polícia potom oznámila, že jeho smrť bola „samo-upálenie“.

Policajti bijú ženy do prs a do oblasti genitálií. Znásilňujú ich, ako jednotlivu, tak

i skupinovo. Navyše sú ženy zobliekané a vhadzované do ciel preplnených trestancami, ktorí ich potom znásilňujú. Elektrickými obuškami im dávajú rany do prs a genitálií. Zapaľovačkami im pália bradavky a strkajú im do vagín elektrické obušky, aby im dali elektrický šok. Zväzujú štyri zubné kefy dohromady, strkajú ich praktizujúcim do vagín a krútia nimi. Do intímnych častí praktizujúcich pichajú železným hákom. Ruky ženských praktizujúcich sú spútané za chrbtom a do ich bradaviek pichajú drôty, v ktorých je elektrický prúd.

Policajti násilím oblečú praktizujúcim „zvieracie kazajky“¹⁶⁸ a potom im prekrížia a zviažu ruky za chrbtom. Ruky pretiahnu ponad ramená až pred hrud', zviažu praktizujúcim nohy a zavesia ich von z okna. Zároveň im zapchajú ústa látkou a nasadia im na uši slúchadlá, ktoré nepretržite prehrávajú správy očiernujúce Falun Gong. Podľa očitých svedkov sa ľudom, ktorí prechádzajú týmto mučením, rýchlo zlomia ruky a pretrhnú sa im šľachy, to isté sa stane s ich ramenami, zápästiami a laktami. Tým, ktorí sú takto mučení po dlhú dobu, sa úplne zlomila chrbtica a umreli v mučivých bolestiach.

Taktiež hádžu praktizujúcich do kobiek plných odpadkov. Kladivom im vrážajú tenké bambusové tyčky pod nechty a nútia ich žiť vo vlhkých miestnostiach plných červených, zelených, žltých, bielych či iných plesní na stropoch, podlahe a stenách, čo spôsobuje hnisanie ich zranení. Taktiež nechajú psy, hady a škorpióny, aby praktizujúcich hrýzli a okrem toho im injekciami dávajú do tela drogy, ktoré poškodzujú nervový systém. Toto je iba niekoľko spôsobov mučenia praktizujúcich v pracovných táboroch.

III. Krutý boj vo vnútri strany

Pretože ČKS zjednocuje svojich členov na základe vernosti strane a nie na základe morálky a spravodlivosti, lojalita jej členov, predovšetkým starších funkcionárov, voči hlavnému vodcovi je ústrednou otázkou. Strana potrebuje vytvoriť atmosféru teroru zabíjaním svojich členov. Tí, čo prežijú, potom vidia, že keď hlavný diktátor chce, aby niekto zomrel, táto osoba zomrie veľmi nepríjemne.

Vnútorne boje v komunistických stranách sú dobre známe. Všetci členovia politbyra Komunistickej strany Sovietskeho zväzu, okrem Lenina, ktorý zomrel a samotného Stalina, boli v prvých dvoch obdobiach jej vlády odsúdení na smrť alebo spáchali samovraždu. Popravení boli traja z piatich maršalov armády, ako aj traja z piatich najvyšších veliteľov, všetkých desať ich zástupcov, 57 z 85 veliteľov armádnych zborov a 110 z 195 oblastných veliteľov.

ČKS bola vždy zástancom „brutálnych bojov a nemilosrdných útokov“. Taká taktika sa nezameriava iba na ľudí mimo strany. Už v dobe revolúcie v provincii Ťiang-si zabila ČKS toľko členov anti-bolševickej armády¹⁶⁹, že len málo z nich prežilo, aby bojovalo vo vojne. V meste Jan-an strana zahájila kampaň „nápravy“. Neskôr, keď bola strana politicky ustanovená, odstránila Kao Kanga, Žao Šu-s'-ho, Chu Fenga, a Pcheng Te-chuaia. Počas kultúrnej revolúcie boli odstránení takmer všetci starší členovia strany. Žiadneho z bývalých generálnych tajomníkov ČKS nečakal dobrý koniec.

Liou Šao-čchi, bývalý čínsky prezident, ktorý bol kedysi pre národ osobnosťou číslo dva, zomrel nešťastne. V deň jeho sedemdesiatych narodenín Mao Ce-tung a Čou En-laj výslovne povedali Wang Tung-singovi (veliteľovi Maovej osobnej stráže), aby Liou Šao-čchiovi doniesol narodeninový dar, rádio, nech si vypočuje oficiálne vyhlásenie záverov 8. plenárneho za-

¹⁶⁸ Zvieracia kazajka je mučiaci nástroj v tvare kabáta. Ruky obete sú vzadu skrútené a zviazané lanom a potom vytiahnuté dopredu ponad hlavu; táto mučiaca metóda dokáže okamžite ochromiť ruky. Najpriamejším dôsledkom tejto krutej metódy mučenia je zlomenina ramenných kostí, lakt'a, zápästia a chrbta a následne smrť obete v neznesiteľnej bolesti. Mnohí praktizujúci Falun Gongu umreli na následky tohto mučenia.

¹⁶⁹ V roku 1930 Mao nariadil strane zabiť tisíce členov strany, vojakov Červenej armády a nevinných civilistov v provincii Ťiang-si v snahe konsolidovať svoju moc v oblastiach kontrolovaných ČKS.

sadania 12. ústredného výboru, v ktorom sa hovorilo: „Navždy vylúčte toho vlastizradcu, špióna a odpadlíka Liou Šao-čchia zo strany a pokračujte v odhaľovaní a kritizovaní zločinov vlastizrady Liou Šao-čchia a jeho komplicov.“

Liou Šao-čchi bol psychicky zdrvený a jeho choroby sa prudko zhoršili. Pretože bol po dlhú dobu pripútaný na lôžko a nemohol sa hýbať, na krku, chrbte, bokoch a na päťach mal boľavé hnisavé preležaniny. Keď mal veľké bolesti, schmatol oblečenie, rôzne predmety alebo niekoho ruku a nechcel ju pustiť, takže ľudia mu potom dali do každej ruky tvrdú plastovú fľašu. Keď zomrel, tvrdé plastové fľaše od jeho stisku nadobudli tvar presýpacích hodín.

V októbri 1969 začalo celé telo Liou Šao-čchia hniť a infikovaný hnis vydával silný zápach. Bol nesmierne chudý a na pokraji smrti. Ale špeciálny inšpektor z ústredného výboru strany mu nepovolil, aby sa osprchoval, alebo aby ho obrátili a prezliekli. Namiesto toho mu zobliekli všetky šaty, zabalili ho do prikrývky a letecky ho poslali z Pekingu do Kchai-fengu, kde ho uzamkli na prízemí pevného železobetónového bunkra. Keď mal vysoké horúčky, nelenže mu nedali žiadne lieky, ale ešte poslali všetok ošetrojúci personál preč. Keď Liou Šao-čchi zomrel, jeho telo bolo úplne zdegenerované, mal pol metra dlhé neupravené biele vlasy. O dva dni neskôr, o polnoci, bolo jeho telo spopolnené spôsobom, akým sa spaľujú ľudia s ťažkou infekčnou chorobou. Spolu s ním spálili jeho posteľnú bielizeň, vankúš a všetky veci, ktoré po ňom ostali. Na Liouovom úmrtnom liste je napísané: Meno: Liou Wej-chuang; zamestnanie: nezamestnaný; dôvod smrti: choroba. Takto ČKS umučila prezidenta krajiny bez udania jediného jasného dôvodu.

IV. Vyvážanie revolúcie, zabíjanie ľudí v zahraničí

Okrem zabíjania ľudí v Číne a vo vnútri strany sa ČKS podieľala aj na vývoze „revolúcie“ a na zabíjaní ľudí v zahraničí pomocou rôznych metód, vrátane Číňanov žijúcich v zahraničí. Typickým príkladom sú Červení Kméri.

Pol Potovi Červení Kméri existovali v Kambodži iba 4 roky. Napriek tomu bolo od roku 1975 do roku 1978 v tejto malej krajine, ktorá má len okolo 8 miliónov obyvateľov, zabitých viac než dva milióny ľudí, z toho cez 200 000 Číňanov.

Zločiny Červených Kmérov sú nespočetné, o nich sa tu ale zmieňovať nebudeme. Musíme sa však zmieniť o ich vzťahu k ČKS.

Pol Pot uctieval Mao Ce-tunga. Začalo to v roku 1965, keď štyrikrát navštívil Čínu, aby si osobne vypočul Maovu náuku. Už v novembri 1965 ostal Pol Pot v Číne na tri mesiace. Čchen Po-ta a Čang Čchun-čchiao s ním preberali teórie, ako napr.: „Politická moc vychádza z hlavných pušiek“, „Triedne boje“, „Diktatúra proletariátu“ atď. Toto sa neskôr stalo základom jeho vládnutia v Kambodži. Keď sa vrátil domov, Pol Pot zmenil meno svojej strany na Komunistickú stranu Kambodže a založil revolucionárske základne podľa modelu ČKS s cieľom obkľúčiť mestá z vidieka.

V roku 1968 Kambodžská komunistická strana (KKS) oficiálne založila armádu. Na konci roku 1969 v nej slúžilo niečo cez tritisíc ľudí. Ale v roku 1975 sa z nej pred útokom a obsadením mesta Phnom Penh stala dobre vybavená a statočne bojujúca sila s 80 tisíc vojakmi. To všetko bolo možné vďaka podpore ČKS. Spisovateľ Wang Sian-gen¹⁷⁰ vo svojej knihe *Dokumenty o podpore Vietnamu a vojne s USA* píše, že Čína dala v roku 1970 Pol Potovej armáde zbrane pre 30 tisíc vojakov. V apríli 1975 prevzal Pol Pot moc nad hlavným mestom Kambodže a o dva mesiace neskôr šiel do Pekingu, aby vykonal návštevu u ČKS a vypočul si ďalšie inštrukcie. Je zrejmé, že ak by zabíjanie Červených Kmérov nebolo podporované teóriami a materiálnym zabezpečením ČKS, nikdy by sa nemohlo odohrať.

¹⁷⁰ Wang Sien-ken, *Dokument o podpore Vietnamu a boji s Amerikou*. (Peking: Medzinárodná kultúrna vydavateľská spoločnosť, 1990)

Napríklad potom, čo boli obaja synovia princa Sihanouka zabití Kambodžskou komunistickou stranou, tá na príkaz Čou En-laja poslušne poslala Sihanouka do Pekingu. Bolo dobre známe, že keď Kambodžská komunistická strana zabíjala ľudí, zabíjali dokonca aj „embryá“, aby predišla akýmkoľvek možným problémom v budúcnosti. Pol Pot sa však bez protestu podriadil Čou En-lajovým rozkazom.

Stačilo jediné slovo a Čou En-laj zachránil Sihanoukov život, ČKS však nič nenamietala proti zabitiu viac než 200 000 Číňanov Kambodžskou komunistickou stranou. V tej dobe sa kambodžskí Číňania obracali na čínsku ambasádu s prosbami o pomoc, ale tá ich ignorovala.

V máji 1998, keď sa v Indonézii vo veľkom meradle odohrávalo zabíjanie a znásilňovanie čínskeho etnika, ČKS proti tomu nepovedala ani slovo. Neponúkla žiadnu pomoc a dokonca zabránila prieniku akýchkoľvek správ do Číny. Zdá sa, že čínskej vláde ani nemohlo menej záležať na osude Číňanov v zahraničí; neponúkla im ani žiadnu humanitárnu podporu.

V. Ničenie rodín

Nedá sa vôbec spočítať, koľko ľudí zahynulo počas politických kampaní ČKS. Kvôli informačnej blokáde a bariéram medzi jednotlivými oblasťami, etnickými skupinami a miestnymi dialektmi, nie je možné spraviť štatistické prieskumy. Vláda ČKS by takýto prieskum nikdy nespravila, keďže by si tým kopala svoj vlastný hrob. ČKS pri písaní vlastnej histórie radšej vynecháva detaily.

Ešte ťažšie sa dá zistiť počet rodín, ktoré ČKS zničila. V niektorých prípadoch bola smrťou jedného člena zničená celá rodina. V iných prípadoch bola vyhladená celá rodina. Aj tam, kde nikto neumrel, boli mnohí donútení k rozvodom. Otec a syn alebo matka a dcéra sa často museli zrieknuť svojich rodinných zväzkov. Niektorí boli zmrzačení, iní sa zbláznili a niektorí umreli v mladom veku na následky ťažkých chorôb spôsobených mučením. Záznamy o týchto rodinných nešťastiach sú veľmi neúplné.

Yomiuri News z Japonska raz spravil reportáž o tom, ako ČKS prenasledovala viac než polovicu čínskej populácie. Pokiaľ je to pravda, odhadovaný počet rodín zničených ČKS by bol vyše 100 miliónov.

Meno Čang Č'-sin¹⁷¹ sa vďaka množstvu reportáží o nej stalo všeobecne známym. Mnoho ľudí vie, že pretrpela fyzické mučenie, skupinové znásilnenie a psychické mučenie. Nakoniec sa zbláznila a bola zastrelená potom, čo jej podrezali hrdlo. Mnohí ale možno nevedia, že za touto tragédiou je skrytý ďalší krutý príbeh – dokonca aj členovia jej rodiny sa museli zúčastniť „študijného stretnutia pre rodiny tých, čo čakali na smrť“.

Lin Lin, dcéra Čang Č'-sin, spomína na jar 1975 na túto udalosť takto:

Človek zo súdu v Šen-jangu nahlas predniesol: „Tvoja matka je skutočne zarytá kontrarevolucionárka. Odmieta prijať reformu a je nenapraviteľne tvrdohlavá. Je proti nášmu veľkému vodcovi, predsedovi Maovi, proti nepremožiteľným myšlienkam Mao Ce-tunga a proti revolučnému smeru proletariátu predsedu Maa. Kvôli nespočítateľným zločinom, ktoré spáchala, zvažuje naša vláda zvýšenie trestu. Keď bude popravená, aký bude tvoj postoj?“ Bola som v šoku a nevedela som, ako odpovedať. Zlomilo mi to srdce. Ale predstierala som, že som pokojná a pokúšala som sa zadržať slzy. Otec mi povedal, že pred ostatnými nemôžeme plakať, inak by sme sa už nemali ako zriecť nášho vzťahu k mame. Otec za mňa odpovedal: „Pokiaľ je to tak, vláda môže urobiť, čo uzná za vhodné.“

Ten človek zo súdu sa spýtal znovu: „Prídete si pre jej telo, keď bude popravená? Vy-

¹⁷¹ Čang Č'-sin bola intelektuálka, ktorú ČKS umučila na smrť počas kultúrnej revolúcie za kritizovanie Maovho zlyhania vo Veľkom skoku vpred a za otvorenosť pri hovorení pravdy. Väzenskí dozorcovia ju mnohokrát vyzliekli, zviazali jej ruky za chrbát a hodili ju do mužskej cely, aby ju banda väzňov znásilňovala, až kým sa nezbláznila. Väznica sa bála, že bude pri poprave kričať slogany na protest, a tak jej pred popravou podrezali hrdlo.

zdvihnute si jej pozostatky vo väzení?“ Sklonila som hlavu a nevravela som nič. Otec za mňa znovu odpovedal: „Nič nepotrebujeme.“ ... Otec vzal mňa a brata za ruku a vyšli sme von z okresného motela. Potácali sme sa domov v strašnej snehovej fujavici. Nič sme nevarili; otec rozlomil poslednú kukuričnú žemľu, ktorú sme doma mali a podal ju mne a bratovi. Povedal: „Zjedzte to a bežte skoro spať.“ Potichu som si ľahla na hlinenú posteľ. Otec sedel na stoličke a omráčene pozeral do svetla. Po chvíli sa pozrel na posteľ a myslel si, že už spíme. Vstal, ticho otvoril kufr, ktorý sme priniesli z nášho starého domu v Šen-jangu a vytiahol maminu fotografiu. Pozrel sa na ňu a nemohol sa ubrániť slzám.

Vstala som z posteľe, položila som hlavu otcovi do dlaní a začala som hlasno plakať. Otec ma pohladkal a povedal: „Neplač, susedia to nesmú počuť.“ Brat vstal, keď započul môj plač. Otec nás vzal oboch pevne do náručia. Nevieme, koľko slz sme tej noci uronili, vieme len, že sme sa nemohli ani slobodne vyplakať.¹⁷²

Jeden univerzitný učiteľ mal šťastnú rodinu, ale bola zničená počas kampane pre nápravu pravičiarov. V dobe antipravičiarskeho hnutia sa jeho žena stýkala s mužom, ktorý bol označený za pravičiara. Jej milý bol neskôr poslaný do vzdialenej oblasti, kde veľmi trpel. Pretože ako mladé dievča nemohla ísť s ním, vzdala sa svojej lásky a vydala sa za učiteľa. Keď sa jej milovaný konečne vrátil späť do ich rodného mesta, táto žena, teraz matka niekoľkých detí, nevedela nájsť spôsob, ako odčiniť svoju zradu z minulosti. Trvala na rozvode so svojím manželom, aby utišila svoje svedomie. V tej dobe mal ten učiteľ cez päťdesiat rokov; nedokázal prijať túto náhlu zmenu a pomiatol sa. Zobliekol sa donaha a behal po okolí, aby si našiel miesto, kde by začal nový život. Žena nakoniec opustila jeho aj deti. Bolestivé odlúčenie nariadené stranou sa stáva neriešiteľným problémom a nevyliciteľnou chorobou spoločnosti, pri ktorej jedno odlúčenie vytvára ďalšie.

Rodina je základným článkom čínskej spoločnosti. Je tiež posledným útočiskom tradičnej kultúry pred kultúrou strany. Preto je ničenie rodín tou najkrutejšou vecou v histórii násilia ČKS.

ČKS si vyhradzuje právo na všetky spoločenské zdroje; človek, ktorý je označený za oponenta diktatúry, bude okamžite nútený bojovať o prežitie, bude odsúdený celou spoločnosťou a zbavený svojej dôstojnosti. Keď sa s ľuďmi zaobchádza nespravodlivo, rodina je jediným bezpečným útočiskom a útechou pre nevinných ľudí. Ale politika dôsledkov odrádzala členov rodín od vzájomnej pomoci, inak by riskovali, že budú tiež označení za oponentov diktatúry. Napríklad Čang Č'-sin bola nútená rozviesť sa. Pre mnohých ľudí bola zrada členov rodiny – udávanie, rozbroje, verejné kritizovanie alebo žalovanie – poslednou kvapkou, ktorá zlomila ich ducha. Mnoho ľudí v dôsledku toho spáchalo samovraždu.

VI. Spôsoby a následky zabíjania

Ideológia zabíjania ČKS

ČKS sa vždy prehlasovala za veľmi talentovanú a kreatívnu pri rozvíjaní ideálov marxizmu-leninizmu, v skutočnosti však kreatívne vyvinula zlo, aké nemá v histórii a na celom svete obdoby. Využíva komunistickú ideológiu sociálnej jednoty na podvádzanie verejnosti a intelektuálov. Zneužíva vedu a technológiu k popretiu viery a k propagácii úplného ateizmu. Uplatňuje komunizmus, aby znemožnila osobné vlastníctvo a Leninovu teóriu a prax násilnej revolúcie, aby vládla krajine. Zároveň skombinovala a stále viac posilňovala najskazenejšiu

¹⁷² Zo správy Nadácie pre výskum Lao-kaj, 12. októbra 2004: <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> (v čínštine)

časť čínskej kultúry, ktorá sa odkláňa od hlavného prúdu čínskych tradícií.

ČKS prišla s ucelenou teóriou a rámcom „revolúcie“ a „nepretržitej revolúcie“ pod diktatúrou proletariátu; použila tento systém, aby zmenila spoločnosť a zaistila diktatúru strany. Jej teória má dve časti – ekonomický základ a nadstavbu pod nadvládou proletariátu, pričom ekonomický základ určuje nadstavbu, zatiaľ čo nadstavba zároveň vplýva na tento ekonomický základ. Aby bola posilnená nadstavba, predovšetkým sila strany, musí sa najskôr začať revolúcia od ekonomického základu, čo zahŕňa:

(1) Zabíjanie vlastníkov pôdy pre vyriešenie problému výroby na vidieku¹⁷³ a

(2) Zabíjanie kapitalistov pre vyriešenie problému výroby v mestách.

Na úrovni nadstavby bolo zabíjanie tiež opakovane použité na udržanie absolútnej kontroly strany v oblasti ideológie. To zahŕňa:

(1) *Vyriešenie otázky politického postoja intelektuálov voči strane*

Počas dlhého obdobia ČKS zahájila mnoho kampaní na reformovanie názorov intelektuálov. Obvinila intelektuálov z buržoázneho individualizmu, buržoáznej ideológie, apolitických názorov, beztriednej ideológie, liberalizmu atď. ČKS zbavila intelektuálov dôstojnosti vymývaním mozgov a ničením ich svedomia. ČKS takmer úplne zničila nezávislé myslenie intelektuálov a mnoho ďalších ich dobrých vlastností, vrátane tradície prehovoriť za spravodlivosť a obetovať život pre udržanie spravodlivosti. Táto tradícia učila: „Neoddať sa výstrednostiam v bohatstve a sláve, ani sa neodkloniť od svojho cieľa v chudobe a ústraní a neskloniť sa pred nadvládou.“¹⁷⁴; „Človek by sa mal najskôr starať o štát a až nakoniec žiadať svoj podiel šťastia.“¹⁷⁵; „Každý obyčajný človek by mal prevziať zodpovednosť za úspechy a nezdary svojho národa.“¹⁷⁶ a „Keď žije šľachetný človek v ústraní, zdokonaľuje sám seba; keď žije šľachetný človek na poprednej pozícii, zdokonaľuje celú krajinu.“¹⁷⁷

(2) *Zahájenie kultúrnej revolúcie a zabíjanie ľudí pre získanie absolútnej kultúrnej a politickej nadvlády ČKS.*

ČKS spustila masové kampane vnútri aj mimo strany a začala zabíjanie ľudí z oblasti literatúry, umenia, divadla, histórie a školstva. ČKS zacielenila svoje prvé útoky na niekoľkých známych ľudí, ako napr. na autorov „Dediny troch rodín“¹⁷⁸, Liou Šao-čchi, Wu Chan, Lao Še a T'ien Po-can. Neskôr sa počet zabitých rozrástol o „malú skupinku v strane“ a „malú skupinku v armáde“, a nakoniec sa zabíjanie vystupňovalo na všetkých ľudí v krajine, vrátane tých v strane a v armáde. Ozbrojené boje odstraňovali fyzické telá; kultúrne útoky zabíjali ľudského ducha. Bolo to extrémne chaotické a násilné obdobie pod nadvládou ČKS. V krízach, keď strana potrebovala obnoviť svoju moc, bola zlá stránka ľudskej povahy zosilnená na maximum. Každý mohol ľubovoľne zabíjať v mene „revolúcie“ a „obrany Maovho revolučného smeru“. Takéto celonárodné ničenie ľudskej prirodzenosti bolo predtým nevídané.

¹⁷³ Jeden z troch nástrojov (výrobné prostriedky, spôsoby výroby a výrobné vzťahy), ktorými Marx zvykol analyzovať spoločenské triedy. Vzťahy produkcie sa týkali vzťahov medzi ľuďmi, ktorí vlastnili výrobné prostriedky a tými, ktorí ich nevlastnili, napr. vzťah medzi statkárom a roľníkom alebo vzťah medzi kapitalistom a robotníkom.

¹⁷⁴ Z knihy *Mencius*, 3. edícia klasických diel Penguin, preklad: D. C. Lau.

¹⁷⁵ Od Fan Čung-jena (989 – 1052), popredného čínskeho vychovávateľa, spisovateľa a vládneho predstaviteľa zo Severnej dynastie Sung. Tento citát je z jeho známej prózy „Stúpanie na vežu Jüe-jang.“

¹⁷⁶ Od Ku Jen-wu (1613 – 1682), popredného učenca ranej dynastie Čching.

¹⁷⁷ Z knihy *Mencius*, 7. edícia klasických diel Penguin, preklad: D. C. Lau.

¹⁷⁸ Dedina troch rodín bol pseudonym pre troch spisovateľov v 60. rokoch, Teng Kchuo, Wu Chan a Liao Mo-ša. Wu bol autorom hry „Čhaj Žuej odstupuje zo svojho postu“, ktorú Mao považoval za politickú satiru na jeho vzťah s generálom Pcheng Te-chuaj.

(3) ČKS 4. júna 1989 strieľala na študentov na Námestí nebeského pokoja, v reakcii na demokratické požiadavky po kultúrnej revolúcii

Toto bolo prvýkrát, keď armáda ČKS verejne zabíjala civilistov, aby potlačila ich ľudové protesty proti sprenevere, korupcii a tajným dohodám medzi vládou a obchodníkmi a ich požiadavky na slobodu tlače, prejavu a zhromažďovania. ČKS počas masakru na Námestí nebeského pokoja dokonca zinscenovala pálenie vojenských vozidiel a zabíjanie vojakov, aby podnietila nenávisť medzi vojakmi a civilistami, čo viedlo k tragédii, v ktorej Ľudová armáda masakrovala vlastných občanov.

(4) Zabíjanie ľudí s odlišnou vierou

Oblasť viery je pre ČKS životne dôležitá. Na začiatku svojej vlády začala ČKS odstraňovať všetky náboženstvá a systémy viery, aby svojim kacírstvom podviedla ľudí. Keď sa ČKS stretla s duchovnou vierou novej éry – Falun Gongom – znovu vytiahla svoj mäsiarsky nôž. Stratégiou ČKS je využiť princípy Falun Gongu „Pravdivosť, Súcit a Znášanlivosť“ a skutočnosť, že praktizujúci neklamú, nepoužívajú násilie a nespôsobujú spoločenskú nestabilitu. Keď ČKS získala skúsenosť s prenasledovaním Falun Gongu, zdokonalila sa i v ničení ľudí iných vyznaní. Tiang Ce-min a ČKS tentokrát vykročili napred sami, aby zabíjali, namiesto toho, aby využili iných ľudí alebo iné skupiny.

(5) Zabíjanie ľudí, aby sa utajila pravda

Občianske právo poznať pravdu je ďalším slabým miestom ČKS; tá zabíja ľudí aj preto, aby blokovala informácie. V minulosti bolo „počúvanie vysielania nepriateľského rádia“ ťažkým zločinom, za ktorý sa trestalo väzením. Tiang Ce-min vydal tajný rozkaz „zabíjať bez milosti“ v reakcii na viaceré pokusy prerušiť vysielanie štátnej televízie a odvysielat pravdu o prenasledovaní Falun Gongu. Liou Čcheng-t'ün, ktorému sa podarilo v prerušení oficiálneho vysielania odvysielat pravdu, bol umučený na smrť. ČKS zmobilizovala Úrad 610 (organizáciu podobnú Gestapu počas nacistického Nemecka, ktorá bola vytvorená za účelom prenasledovania Falun Gongu), políciu, prokurátorov, súdy a masívny systém internetovej polície, aby monitorovali každý ľudský čin.

(6) ČKS kvôli svojim vlastným záujmom zbavuje ľudí práva na život

Teória nepretržitej revolúcie v skutočnosti znamená, že ČKS sa nikdy nevzdá svojej moci. V súčasnosti korupcia a sprenevera vnútri ČKS vyústila do konfliktov medzi absolútnou mocou strany a právom ľudí na život. Keď sa ľudia zorganizujú kvôli legálnej ochrane svojich práv, ČKS použije násilie a bude mávať mäsiarskym nožom pred takzvanými „vodcami“ týchto hnutí. Na tieto účely má už ČKS pripravených vyše 100 miliónov ozbrojených policajtov. V dnešnej dobe je ČKS oveľa lepšie pripravená na zabíjanie než v dobe masakru na Námestí nebeského pokoja v roku 1989, keď musela dočasne zmobilizovať svoje vojenské jednotky. Avšak kým ČKS vedie svojich ľudí k záhube, vtlačá samú seba do slepej uličky. Ako vraví čínske príslovie, ČKS sa dostala do takeého bodu zraniteľnosti, že „keď fúka vietor, považuje aj stromy a trávu za svojich nepriateľov.“

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že ČKS je zlým duchom už vo svojej podstate. Bez ohľadu na to, ako sa ČKS pre udržanie úplnej kontroly v rôznych obdobiach a na rôznych miestach menila, nikdy nezmení svoju históriu zabíjania – zabíjala ľudí predtým, zabíja ich teraz a bude v zabíjaní pokračovať aj v budúcnosti.

Rôzne spôsoby zabíjania za rôznych okolností

A. Propaganda na úvod

ČKS používala v rôznych obdobiach rôzne spôsoby zabíjania. Vo väčšine prípadov spusti-

la pred zabíjaním propagandu. ČKS často hovorila: „Jedine zabíjanie môže utíšiť verejné pobúrenie,“ akoby ľudia žiadali ČKS, aby zabíjala. V skutočnosti to „verejné pobúrenie“ bolo podnecované ČKS.

Napríklad dráma „Bielovlasé dievča“, ktorá je úplným prekrútením ľudovej legendy alebo vymyslené príbehy o úžere a vodných žalároch v dráme „Liou Wen-cchaj“ – obe boli použité, aby ľudia „vychovávali“ k nenávisti voči statkárom. ČKS bežne demonizovala svojich nepriateľov, ako napríklad v prípade bývalého čínskeho prezidenta Liou Šao-čchi. V januári 2001 ČKS zinscenovala „sebaupálenie“ na Námestí nebeského pokoja, aby podnietila nenávisť ľudí voči Falun Gongu, a potom zdvojnásobila masívnu genocídnu kampaň proti Falun Gongu. ČKS nielenže nezmenila spôsoby zabíjania ľudí, ale namiesto toho ich zdokonalila využitím nových informačných technológií. V minulosti mohla ČKS podvádzať iba Číňanov, dnes klame ľudí po celom svete.

B. Podnecovanie davu, aby zabíjal ľudí

ČKS nezabíja ľudí len prostredníctvom mechanizmov svojej diktatúry, ale aktívne mobilizuje ľudí, aby sa zabíjali navzájom. Aj keby ČKS na začiatku mobilizácie dodržiavala nejaké nariadenia a zákony, v dobe, keď podnecovala ľudí, aby sa do nej zapojili, už nič nemohlo vraždenie zastaviť. Napríklad keď ČKS zahájila svoju pozemkovú reformu, úrad pozemkovej reformy mohol rozhodovať o živote a smrti statkárov.

C. Zničenie ducha človeka pred zničením jeho fyzického tela

Ďalším spôsobom zabíjania je zničiť ducha človeka pred likvidáciou jeho fyzického tela. Dokonca ani tá najkrutejšia a najstrašnejšia dynastia v dejinách Číny – dynastia Čchin (221 – 207 pr. n. l.) neničila ľudského ducha. ČKS nikdy nedala ľuďom príležitosť, aby umreli ako mučeníci. Vyhlasonala zásady ako „zhovievavosť k tým, ktorí sa priznali a prísny trest tým, ktorí odporujú“ a „skloniť hlavu a priznať zločin je jediným východiskom.“ ČKS núti ľudí, aby sa vzdali svojich názorov a viery a núti ich umrieť ako psov bez dôstojnosti; dôstojná smrť by totiž povzbudila ich nasledovníkov. Iba keď ľudia umrú v ponížení a hanbe, môže ČKS dosiahnuť svoj cieľ „vychovávaní“ ľudí, ktorí obdivovali obeť. Dôvodom, prečo ČKS prenasleduje Falun Gong tak ukrutne a násilne je to, že praktikujúci Falun Gongu považujú svoju vieru za dôležitejšiu než svoj život. Keď sa ČKS nepodarilo zničiť ich dôstojnosť, urobila všetko pre to, aby umučila ich fyzické telá.

D. Zabíjanie ľudí spojenectvom a nepriateľstvom

Pri zabíjaní ČKS používa cukor i bič na spriatelenie sa s jednými a znepriatelovanie si druhých. ČKS sa stále snaží napádať „malú časť“ populácie, okolo 5 %. „Väčšina“ spoločnosti je vždy dobrá, stále je však potrebné ju „vychovať“. Takáto výchova pozostáva z teroru aj starostlivosti. Výchova terorom používa strach, aby sa ľuďom ukázalo, že tí, čo sa postaví na stranu, nedopadnú dobre a núti ich strániť sa tých, ktorých v minulosti strana odsúdila. Výchova „starostlivosťou“ ľuďom ukazuje, že keď si získajú dôveru strany a stoja na strane ČKS, budú nielen v bezpečí, ale možno budú mať šancu byť povýšení alebo získať iné výhody. Lin Piao raz povedal: „Malá časť [potlačená] dnes a malá časť zajtra a onedlho to bude dohromady veľká časť.“ Tí, ktorí sa radovali, že prežili jedno hnutie, sa často stali obeťami hnutia nasledujúceho.

E. Potlačenie potenciálnych hrozieb v zárodku a utajené nezákonné zabíjanie

ČKS v poslednej dobe vyvinula ďalšie prostriedky zabíjania – potlačenie problému v zárodku a utajené nezákonné zabíjanie. Napríklad, keďže štrajky robotníkov a protesty roľníkov na rôznych miestach sa stávajú čoraz bežnejšími, ČKS odstraňuje tieto povstania ešte predtým, než sa rozrastú zatýkaním ich „vodcov“ a ich odsúdením na kruté tresty. Ďalším príkladom je, že keďže sloboda a ľudské práva sa stávajú vo svete bežne uznávanými, ČKS neodsúdila žiadneho praktizujúceho Falun Gongu na trest smrti, avšak po Ťiang Ce-minovom

vyhlásení, že „Nikto nebude braný na zodpovednosť za zabitie praktizujúceho Falun Gongu“, sú praktizujúci Falun Gongu po celej krajine bežne umučení s následkom tragickej smrti. Napriek tomu, že čínska ústava vyhradzuje občanom právo protestovať, keď trpia nespravodlivo. ČKS používa tajnú políciu alebo najíma miestnych zločincov, aby protestujúcich praktizujúcich zastavili, zatkli a poslali späť domov alebo aby ich dokonca poslali do pracovných táborov.

F. Zabitie jedného pre výstrahu ostatným

Takýmto príkladom bolo prenasledovanie Čang Č'-sin, Jü Luo-kche¹⁷⁹ a Lin Čao.

G. Používanie útlaku na zakrytie pravdy o zabíjaní

Známi ľudia s medzinárodným vplyvom sú obyčajne umlčaní, ale nie zabíjajú ČKS. Účelom je skryť zabíjanie tých, ktorých smrť nepritiahne pozornosť verejnosti. Napríklad počas kampane na potlačenie reakcionárov ČKS nezabila vysoko postavených generálov Kuomintangu ako Long Juna, Fu Cuo-ia a Tu Jü-minga a namiesto toho zavraždila úradníkov a vojakov nižšej úrovne Kuomintangu.

Dlhodobé zabíjanie ČKS pokrútilo duše čínskych ľudí. Dnes majú v Číne mnohí ľudia sklón k zabíjaniu. Keď teroristi zaútočili na USA 11. septembra 2001, mnoho Číňanov sa z útokov na čínskych internetových stránkach radovalo. Zástancov „totálnej vojny“ bolo počuť všade a ľudia sa pred nimi triasli strachom.

Záver

Kvôli informačnej blokáde ČKS nie je možné presne zistiť, koľko ľudí umrelo v rôznych prenasledovaniach, ktoré sa počas vlády ČKS odohrali. V doterajších prenasledovaniach umrelo najmenej 60 miliónov ľudí. ČKS navyše zabíjala príslušníkov etnických menšín v Sín-tiangu, Tibete, Vnútornej Mongolsku, Jün-nane a na ďalších miestach; informácie o týchto incidentoch je ťažké zistiť. *Washington Post* raz odhadol počet ľudí, ktorých ČKS prenasledovala na smrť, na vyše 80 miliónov¹⁸⁰.

Okrem počtu úmrtí nevieme zistiť ani koľko ľudí bolo zmrzačených, koľkí psychicky ochoreli, boli dohnaní k šialenstvu či depresiám, ani koľkí boli vydesení k smrti počas prenasledovania, ktorým trpeli. Každá smrť je trpkou tragédiou, ktorá spôsobuje nekonečnú bolesť členom rodín obetí.

Japonské *Yomiuri News* raz uverejnili reportáž¹⁸¹ o tom, ako centrálna čínska vláda spravila v 29 provinciách a priamo spravovaných mestách prieskum o počte ľudí postihnutých kultúrnou revolúciou. Výsledky ukázali, že počas kultúrnej revolúcie bolo prenasledovaných alebo obvinených takmer 600 miliónov ľudí, čo tvorilo polovicu čínskej populácie.

Stalin raz povedal, že smrť jedného človeka je tragédia, ale smrť jedného milióna ľudí je len štatistika. Keď sa zistilo, koľko ľudí umrelo hladom v provincii S'-čchuan, Li Ťing-čchüan, vtedajší tajomník komunistickej strany v S'-čchuan, poznamenal: „V ktorej dynastii

¹⁷⁹ Jü Luo-kche bol ľudskoprávny mysliteľ a aktivista, ktorý bol zabitý ČKS počas kultúrnej revolúcie. Jeho monumentálna esej „O pozadí rodiny“ napísaná 18. januára 1967 sa tešila najširšej a najdlhšej odozve zo všetkých jeho esejí odzrkadľujúcich nekomunistické názory počas rokov kultúrnej revolúcie. Lin Čao bola pekinská vysokoškolská študentka žurnalistiky, ktorá bola v roku 1957 označená za pravičiarku pre jej nezávislé myslenie a otvorenú kritiku komunistického hnutia. Bola obvinená z konšpirácie s cieľom zvrhnutia diktatúry ľudovej demokracie a v roku 1960 ju uväznili. V roku 1962 bola odsúdená na 20 rokov väzenia. 29. apríla 1968 bola zabitá ako kontrarevolucionárka.

¹⁸⁰ Údaje z: <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (v čínštine).

¹⁸¹ Z „Otvoreného listu od Sung Mej-ling pre Liao Čcheng-č'“ (17. augusta 1982). Zdroj: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (v čínštine).

ľudia neumierali?“ Mao Ce-tung povedal: „Obete sú nevyhnutné v akomkoľvek boji. Smrť sa vyskytuje často.“ Toto je výsledok komunistického ateistického pohľadu na život. Preto počas prenasledovania za Stalinovho režimu zahynulo 20 miliónov ľudí, čo predstavuje 10 % populácie bývalého ZSSR. ČKS zavraždila najmenej 80 miliónov ľudí, čo je tiež takmer 10 % populácie [ku koncu kultúrnej revolúcie]. Červení Kméri vyhladili dva milióny ľudí, teda jednu štvrtinu vtedajšej populácie Kambodže. V Severnej Kórei sa počet obetí hladomoru odhaduje na vyše milión. Toto sú krvavé dlhy komunistických strán.

Zlé kulty obetujú ľudí a ich krv používajú k uctievaniu zlých duchov. Komunistická strana od svojho vzniku nepretržite zabíjala – keď nemohla zabiť tých, ktorí boli mimo stranu, zabíjala svojich vlastných ľudí – aby oslávila svoje „triedne boje“, „vnútrostranícke boje“ a podobné výmysly. Kladie dokonca svojich vlastných straníckych generálnych tajomníkov, maršalov, generálov, ministrov a ďalších na obetný oltár svojho zlého kultu.

Mnohí ľudia si myslia, že by sme mali dať ČKS čas, aby sa zlepšila a hovoria, že sa vo svojom zabíjaní v poslednej dobe celkom krotí. Po prvé, aj keď niekto zabije len jedného človeka, stále je vrahom. Navyše, keďže zabíjanie je jednou z metód, ktorú ČKS využíva, aby udržala svoj režim založený na terore, zvyšuje a znižuje mieru zabíjania podľa svojich potrieb. Zabíjanie ČKS je vo všeobecnosti nepredvídateľné. Keď ľuďom chýba silný pocit strachu, ČKS ich zabíja viac, aby v nich zosilnila pocit hrôzy; keď sa už ľudia boja, stačí pár mŕtvych na udržanie pocitu hrôzy; ak sa ľudia už veľmi boja ČKS, stačí ohlásiť úmysel zabíjať, bez potreby skutočného zabíjania a ČKS udrží teror. Potom čo ľudia zažili nespočetné množstvo politických hnutí a čistiek, reagujú na teror ČKS už podmieneným reflexom. ČKS preto už nemusí zabíjanie ani spomínať, postačí masové kritizovanie jej propagandistickou mašinériou a ľudia si ihneď spomenú na teror.

ČKS mení intenzitu zabíjania podľa toho, ako sa u ľudí mení pocit hrôzy. Počet zabitých sám osebe nie je cieľom ČKS; pre udržanie moci je dôležitá dôslednosť v zabíjaní. ČKS sa nestala zhovievavejšou. Ani neodložila svoj mäsiarsky nôž. Naopak, ľudia sa stali poslušnejšími. Hneď ako ľudia povstanú a žiadajú viac, než je pre ČKS prípustné, nebude váhať zabíjať.

Náhodné zabíjanie je najúčinnnejším spôsobom pre udržanie teroru. Vo veľkých čistkách, ktoré sa odohrali v minulosti, udržiavala ČKS zámernú nejasnosť v údajoch ako identita, zločin a výška trestu obžalovaného. Aby sa vyhli zabitiu, ľudia sa často obmedzili na „bezpečnú oblasť“ na základe svojho vlastného úsudku. Táto „bezpečná oblasť“ bola niekedy dokonca užšia ako tá, ktorú ČKS pôvodne plánovala určiť. Preto sa ľudia v každom hnutí správali skôr ako „ľavičiari než ako pravičiari.“ Následkom toho sa hnutie často „rozrástlo“ za plánované hranice, keďže ľudia na rôznych úrovniach sa dobrovoľne obmedzovali, aby si zaistili bezpečnosť. Čím nižšia úroveň, tým bolo hnutie krutejšie. Toto celonárodné dobrovoľné zosilňovanie teroru pramenilo z náhodného zabíjania ČKS.

ČKS sa počas svojej dlhej histórie zabíjania premenila na zvráteného masového vraha. Zabíjaním uspokojuje svoju zvrhlú túžbu po úplnej moci pri rozhodovaní o ľudských životoch. Zabíjaním zakrýva svoj najvnútornejší strach. Zabíjaním potláča spoločenské nepokoje a nespokojnosť spôsobenú svojimi predchádzajúcimi vraždami. V súčasnosti už nahromadené krvavé dlhy ČKS znemožňujú nájsť akékoľvek dobrotivé riešenie. Môže sa len spoliehať na intenzívny tlak a totalitnú vládu, aby si udržala svoju existenciu až do poslednej chvíle. Napriek príležitostnému prestrojeniu, pri ktorom odškodňuje obete svojich vražd, sa krvilačná povaha ČKS nikdy nezmenila. V budúcnosti bude jej zmena ešte menej pravdepodobná.